Για την αθέτηση του λόγου (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Ιουνίου, 2016

Επιστολή προς το αφεντικό Ν. Ν.

Μ΄ εσένα συνέβη κάτι τελείως όμοιο με ένα γεγονός από τους καιρούς των αποστόλων.

Το παιδί σου ήταν άρρωστο. Πάνω στη δυστυχία σου έκανες ένα τάμα στον Θεό, ότι θα χαρίσεις στην εκκλησία έναν μικρό αγρό, ώστε να γίνει καλά το παιδί σου. Αυτόν τον αγρό τον ήθελαν οι εκκλησιαστικοί επίτροποι και ζήτησαν να τον αγοράσουν από εσένα μερικές φορές γιατί συνόρευε με την αυλή του ναού. Όμως εσύ ζητούσες υψηλή τιμή. Στην απελπισία σου υποσχέθηκες να χαρίσεις αυτό το κομμάτι γης στην εκκλησία. Και το παιδί, πράγματι, θεραπεύθηκε. Τότε αθέτησες την υπόσχεσή σου. Η γυναίκα σου συνεχώς σου υπενθύμιζε την υπόσχεση αυτή. Όμως εσύ θεωρούσες ότι είναι κρίμα να χαλαλήσεις το κομμάτι αυτής της γης. Τελικά σκέφθηκες πονηρά, ώστε μόνο εν μέρει να εκπληρώσεις τον όρκο σου. Πούλησες τον αγρό σε κάποιον άνδρα, κράτησες τα μισά χρήματα για τον εαυτό σου, ενώ τα άλλα μισά τα ετοίμασες για να τα δώσεις στην Εκκλησία. Αλλά ούτε αυτό το μισό δεν ήθελες να αφήσεις απ΄ τα χέρια σου. Από αυτό το ποσό πάλι, πήρες ένα μέρος και το ξόδεψες, ενώ μόνο το υπόλοιπο παρέδωσες στην Εκκλησία, λέγοντας ότι αυτή είναι η τιμή του οικοπέδου. Αλλά μετά από αυτό το παιδί σου αρρώστησε πάλι και πέθανε. Τον θάνατο του παιδιού τον συσχετίζεις με τον λόγο που αθέτησες προς τον Θεό. Λές, ότι σε κατέλαβε ένας μεγάλος φόβος «από κάτι μυστήριο, το οποίο έλκει τους ανθρώπους στη δυστυχία ανελέητα».

Διάβασε το πέμπτο κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων. Εκεί υπάρχει περιγραφή παρόμοιας ιστορίας. Να θυμάσαι τα λόγια που είπε ο Απόστολος Πέτρος στον φταίχτη: «Ούκ εψεύσω ανθρώπους, αλλά τω Θεώ» (Πραξ. 5, 4). Στις μέρες μας συνέβη και πάλι κάτι παρόμοιο. Σε μια δύσκολη στιγμή ένας άνθρωπος έδωσε τον λόγο του προς τον Θεό πως θα δώσει ένα βόδι στο μοναστήρι. Όταν η δυσκολία πέρασε, ο άνθρωπος σκέφθηκε ότι το βόδι είναι πολύ μεγάλο δώρο και ότι μπορεί με κάτι μικρότερο να εξαγοράσει το τάμα του. Πούλησε το βόδι, αγόρασε ένα αδύνατο μοσχάρι με σκοπό να το παραδώσει στο μοναστήρι ενώ τα υπόλοιπα χρήματα τα πήρε σπίτι του. Τέτοιες ήταν οι σκέψεις του. Όμως επιστρέφοντας από το παζάρι στο σπίτι του έχασε τα χρήματα. Και εκείνη τη νύχτα ο ταύρος τρύπησε με το κέρατό του το μοσχάρι και πέθανε.

Δεν είναι η θεϊκή Πρόνοια ανελέητη αλλά εμείς είμαστε ανελέητοι απέναντι στην ψυχή μας. **Δεν χρειάζεται ο Θεός ούτε αγρούς, ούτε βόδια, αλλά χρειάζεται ειλικρίνεια και τιμιότητα στις ψυχές μας**. Αυτό που έκανε ο Κύριος της ζωής και του θανάτου στο σπίτι σου δεν είναι έργο ασπλαχνίας αλλά ακριβώς έργο ελεημοσύνης. Πήρε το αθώο παιδί, για να το σώσει από σένα και να το βάλει στον Παράδεισο, και έτσι σε άφησε στη θλίψη για να μετανοήσεις, να αλλάξεις, να καθαρθείς, και τέλος να αξιωθείς και εσύ τον Παράδεισο συναντώντας το αγαπητό σου τέκνο. Μη λυπάσαι για το παιδί, αλλά να λυπάσαι για τις αμαρτίες σου, γιατί αυτή η θλίψη αποτελεί την ύστατη σωτηρία. Εάν τίποτα, ας πούμε, δεν σου συνέβαινε εξ αιτίας του αθετημένου όρκου τότε τί θα γινόταν; Ανέμελος όσο ποτέ θα συνέχιζες να πέφτεις από αμαρτία σε αμαρτία, το παιδί σου θα συνήθιζε τις αμαρτίες σου και θα χάνατε και οι δυο τις ψυχές σας. Με αυτόν τον τρόπο ο Δημιουργός μετέστρεψε τη δική σου αδικία σε σωτηρία τόσο του παιδιού σου όσο και δική σου. Γι’ αυτό μην παραπονιέσαι για την ασπλαχνία του Υψίστου, αλλά ευχαρίστησέ Τον για το έλεός Του.
Ευλογία και έλεος Κυρίου.

(Από το βιβλίο: Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Δεν φτάνει μόνον η πίστη...». Ιεραποστολικές επιστολές Β’, Εκδόσεις «Εν πλω», Η/Υ επιμέλεια Σοφίας Μερκούρη)

(Πηγή ηλ. κειμένου: orp.gr)